

22.07.87 (kahekümne viies päev)

Eile alles panin midagi paberile, aga täna on ka selleks aega, ja miks siis mitte kirjutada.

Kohe alguses ütlen, et kiri, mis ma selle kirja juurde panen, hoidke alles ja veel ka kõik minu varasemad kirjad, siis on hea pärast lugeda.

Ilmad püsivad parajalt soojad, ei ole külm, ega ole ka liiga soe. Vähemalt on hea olla, ei pea endasse liitrite kaupa vett ajama, et seda siis jälle välja higistada.

Kirjutasite, et ega mul kodus ei oleks kergem olnud. Ma oleks parema meelega kodus heinu hangunud kui siin olnud.

Täna oli üpris lihtne päev, hommikul tegelesime takistusriba treeninguga, toppisime selga kaitseülikondasid ja oligi lõuna käes. Peale lõunat harjutasime töötuse andmiseks, no ja alles praegu lõppes poliitloeng. Räägiti Afganistani kangelastest. Tuleb välja, et neist on hakatud juba ka filme väntama.

Kõige toredam on aga see, et miski on kõhu lahti võtnud. Algul ei olnud hädagi, aga peale eilset õhtusööki tuleb õige käbedalt ja päevas vähemalt neli korda „majakest“ küllastada.

Vaatan, et üks seersantidest sai just linnaloo ja läheb nüüd välja, paraadmunder seljas. Muide, minule parajat suurust ei ole veel leitud. No loodame, et leiavad.

Kui te juhtute kirja kätte saama, siis esimesel päeval, kui te siia tulete võite mind kusagil kella kolme, poole nelja paiku üles otsida, selleks tuleb teatada väravas endast ja keda te soovite, ning mind kutsutakse sinna. Hilisema suhtes saab juba kohapeal kokku leppida.

Rahvamassid ümberringi õmblevad paraadmundritele eraldusmärke külge. Just praegu teatati, et 10 minuti pärast läheme lõunale. Lühike see kiri küll tuli, aga mis sellest, ega ühest päevast ei olegi midagi pikemalt kirjutada.